

vinného nalezených, ponechány povinnému jako nezbytné: tři psací stoly, čtyři židle, jeden psací stroj, registratura se spisy, registratura s plány, regály na tiskopisy, knihy v knihovně, různé pomůcky atd., později byl psací stroj zabaven pod pol. 8 a zabaveny shora zmíněné tři knihy.

Za těchto okolností má dovolací rekurentka pravdu, že povinný podle zásady shora vyslovené nepotřebuje přepychového zřízení své kanceláře k osobnímu výkonu povolání a nepotřebuje také dvou psacích strojů. Pro výkon povolání architekta, který se zaměstnává hlavně vypracováním projektů pozemních staveb a musí za tím účelem provádět obtížné statické výpočty, lze považovati za potřebné k osobnímu výkonu povolání jak psací stroj, zabavený pod pol. 8, tak počítačový stroj, zabavený pod pol. 2, knihovnu, zabavenou pod pol. 6, k uložení knih nutných ke studiu. Rovněž i knihu uměleckého průmyslu, zabavenou pod pol. 13, rozmnožovací aparát pod pol. 15, americký psací stůl pod pol. 22 a kamna pod pol. 24.

Ale nelze považovati za potřebné k osobnímu provozu povolání architekta (projektanta) přepychových a proto zbytečných předmětů, jako jsou: kožená pohovka, dva kožené fotely a kulatý stůl, pol. 3—5. Bez nich se povinný, jako architekt-projektant, obejítí může. Také ohnivzdorné pokladny, zabavené pod pol. 19, v tomto povolání nepotřebuje, stejně jako obyčejný stůl, zabavený pod pol. 14, a druhý psací stůl s křeslem pod pol. 23. Postačí mu zajisté stůl americký a jiné stoly a židle, které zůstaly nezabaveny. Také nelze nahlédnouti, že by povinný potřeboval těchto předmětů ke splnění smlouvy se státem při stavbě vojenského tábora v J. Pro to nebyly během řízení žádné podklady.

Dobrozdání znalce soud neváže, ježto jde o otázky právní. Tento může sjednati jenom pro posudek soudu skutkový podklad, na př. o tom, jaké práce a jakého nářadí je potřebí, při čemž potřebu právě zabavených předmětů posuzuje soud.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 25. listopadu 1932, č. j. R I 823/32. Dr. Jar. Koutník.

Restituce in integrum v řízení správním.

Vš. pens. ústav vydal výměr o pensijní povinnosti zaměstnance, proti němuž bylo možno do 14 dnů po jeho doručení podati opravný prostředek. Tento výměr byl doručen do podniku zaměstnavatelova dne 29. XII. 1928. Dlužno podotknouti, že 24., 25. a 26. XII. byly svátky vánoční, 27. XII. čtvrtek, 28. XII. pátek, 29. XII. sobota, 30. XII. neděle a 1. I. 1929 pondělí. Po svátcích vánočních

a před Novým rokem nashromáždilo se v podatelně podniku zvláště mnoho počtovních zásilek. Za tohoto stavu věci přišel náhodou výměr V. p. ústavu úředníku podatelny, který celou řadu let svoji službu v podatelně bezvadně vykonával, z evidence a dostal se náhodou mezi vyřízenou již korespondenci a připravenou již k uložení do archivu. V této korespondenci byl nalezen teprve dne 19. ledna 1929 a téhož dne teprve odevzdán oddělení, určenému k vyřizování pens. pojištění zaměstnanců podniku zaměstnavatelova. Při předložení výměru tomuto oddělení byla zjištěna meritorní nesprávnost výměru a bylo proto nutno podati stížnost, avšak 14denní lhůta stížnostní již zatím dne 12. ledna 1929 prošla. Byla proto podána žádost na vrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty stížnostní ve smyslu § 84 vlád. nař. ze dne 13. ledna 1928, čís. 8 Sb. z. a n.

Z e m s k ý ú ř a d po provedeném řízení, v němž jako svědci slyšení byli zástupci podniku, zamítl žádost za restituci zmeškané lhůty a hodnotil události sběhnuvší se při doručení výměru a přidělení jeho příslušnému oddělení jako »pouhou nedbalost«, aniž by se blíže zabýval otázkou nepředvídatelnosti, případně neodvratnosti této události. Proti tomuto rozhodnutí z. ú. bylo podáno odvolání na m. i. n. s. o. c. p. é. č. e, které potvrdilo odmítavé stanovisko, vyslovené z. úřadem.

N e j v. s p r. s o u d naříkané rozhodnutí zrušil pro nezákonnost s tímto odůvodněním: Stěžující si banka domáhala se v řízení správním, aby jí bylo povoleno navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k podání námitek proti výměru z. úřadovny I. Vš. pens. ústavu, jímž byla vyslovena pensijní pojistná povinnost jejího zaměstnance a který jí byl doručen dne 29. prosince 1928. Svou žádost odůvodňovala po stránce skutkové tím, co shora uvedeno, opírajíc se po stránce právní o ustanovení §u 84, č. 1. vlád. nař. č. 8/1928 Sb. Předpis tento stanoví: »Pro zmeškání procesního úkonu nebo úředního jednání budiž k návrhu strany, které vznikla ze zmeškání právní újma, povoleno navrácení v předešlý stav: 1. jestliže strana csvědčí, že jí bylo nepředvídatelnou nebo neodvratitelnou událostí bez její viny znemožněno, aby dodržela lhůtu nebo se dostavila k jednání« Z obsahu této normy plyne, že předpokladem pro povolení navrácení v původní stav pro zmeškání procesního úkonu jest, aby tu byl zákonem uznávaný důvod restituční (justa causa restitutionis in integrum). Za důvod takový uznává pak 1. odst. §u 84 cit. vlád. nař. nepředvídatelnou nebo neodvratitelnou událost.

Stížnosti nelze upřítí oprávněnost. Žalovaný úřad přehlédl především, že stěžující si banka jako důvod restituční, t. j. jako událost nepředvídatelnou, neuplatňovala nával korespondence, nýbrž toliko dočasnou ztrátu, resp. založení výměru, o který šlo, a ve své žádosti restituční vysvětlila jen blíže poukazem na nával korespondence, která se nahromadila v její podatelně v posledních dnech, kdy také onen výměr tam došel, jak došlo ke ztrátě, resp.

založení jeho do jiných spisů, než kam náležel. To zdůrazňovala stěžovatelka také zvláště ještě i ve svém odvolání k žalovanému úřadu, kde výslovně uváděla, že důvodem její žádosti o navrácení v předešlý stav není nával korespondence na sklonku roku, nýbrž že tento nával a nahromadění spousty spisů jest jen vysvětlením toho, že výměr málo nápadný byl zasunut («dostal se») do spisů jiných, a že to nebylo hned upozorováno. Jestliže žalovaný úřad neuznává v naříkaném rozhodnutí nával korespondence za důvod restituční, jest z toho zřejmo, že vykládá si obsah restituční žádosti tak, jako by v ní byl uplatňoval nával korespondence za důvod pro povolení navrácení v předešlý stav. Tento výklad jest však — jak právě bylo dovozeno — nesprávný, neboť odporuje spisům.

Právně mylný jest pak názor žalovaného úřadu, že nedopatření úředníků, pověřených v podatelně stěžující si banky přijímáním korespondence a rozdělováním jejím do příslušných oddělení, které mělo za následek, že výměr, o který šlo, nebyl včas odevzdán do příslušného oddělení, nelze považovati za nepředvídatelnou událost ve smyslu §u 84 cit. vlád. nař. Z pojmu nepředvídatelné události ve smyslu tohoto ustanovení nelze po názoru nejv. spr. soudu za okolností osvědčených svědky slyšenými v řízení správním a priori vyloučiti ani nedopatření, sběhlé při manipulačních pracích, zejména v podatelně s tak rozsáhlou agendou, jakou má stěžující si banka. I takové nedopatření úředníka, je-li jinak naprosto spolehlivý, zkušený a obratný, může býti v konkrétním případě událostí, s níž zaměstnavatel normálně nepočítá a učinil-li náležitá opatření, aby manipulační práce se spisy mohly býti řádně provedeny, ani počítati nemůže, takže pro něho jest nedopatření zaměstnancovo událostí nepředvídatelnou.

Nález nejvyššího správn. soudu ze dne 11. června 1932, č. 9580/32. Dr. Horn.

Pozn. z a s. Tento nález nejvyššího správního soudu jest první zásadní nález, zabývající se otázkou restituce podle zásad nového správního řízení ve smyslu vládního nařízení ze dne 13. ledna 1928, čís. 8 Sb. z. a n. Dr. Jos. H.

D E N Í K.

O I. Sjezdu právníků států slovanských v Bratislavě dne 9. až 11. IX. 1933 rokoval za předs. starosty Práv. Jednoty pražské prof. Dr. K. Hermanna-Otavského pořadatelský výbor českoslov. v Praze dne 2. a v Karlových Varech dne 4. t. m. pod předs. člena čestného předsednictva I. pres. N. S. Dra Vl. Fajnora, o rozvrhu práce v 15 vědeckých odborech. Dosud jest vypracováno 12 vědeckých prací, ostatní 3 budou zkončeny během t. m. Přihlásilo se 578 členů, z toho 26·4% adv., 20·2% soudců, 15·8% fin. spr.,